

MARCIUS TIZENÖTÖDIKE.

Péntek

128. szám.

Pest, augusztus 11. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

Előfizetheti csak a kiadónál országuton Kunewalder házában, vidéken a k. postahivatalnál.

Előfizetési ár:

Julius elejétől kezdve fél évre Budapesten házhozhordással 5 ft. Vidékre postán borítékban 6 ft.

Évnegyedre Budapesten 2 ft. 30 kr. vidékre postán 3 ft. 30 kr.

Egy hónapos elő fizetést csak helyben, s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetésektől egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 3 kr. peng. p. fizettetik.

Legujabb tudósítások szerint a bécsi banc azon rendeletet bocsátotta ki, hogy Ausztriában a magyar bancjegyek el ne fogadassanak.

Vannak, a kiket ezen rendelkezés nagyon meglep. Minket az ellenkező lepne meg.

Ragadva, ragadjuk meg az első alkalmat hirdetni, miszerint fülhegygyel meghallottuk, hogy a holnapi Közlönyben, az osztrák egy és két forintos jegyeket illetőleg pénzügyminiszterünktől hasonló rendelkezés fog megjelenni.

Alkalmat veszünk itt elmondani, hogy a közönség az új magyar jegyeket a legforróbb szomjal várja.

És a kormány daczára ígérétének, mely szerint a megjelenés határnapja már másfél hónappal elmúlt, a jegyeket még sem bocsátatja ki!

A bécsi apró jegyek özönével forognak. A legélénkebb kereskedésekben sem tud senki sem váltani.

Egy napi késedelem ezrekbe kerül az országnak.

A kész pénz rohanó árkint foly ki az országból. A rendőrség tegnapelőtt is 64,000 p. fort. huszast foglalt le!

A mi rendőrségünk köztudomás szerint nem igen híres jószaglási tehetségéről.

Azokról kik a határokon túl illy módon ércpénzt mernek szállítani, igen sok ügyességet és találékonyságot tehetni fel.

Ki tudja milly összegekben folyik ki a kész pénz az országból. És a segítség még mind ez ideig késik.

Az utóbbi időkben a ministerium minden politikáját az ijesztgetésre alapítja.

Nincs olly nap, mellyben azon pártból, hol egyik hol másik valamely rémképet fel ne fejezzen.

Vallási és nemzetiségi háboru, majd hogy a földmivesek feltámadnak a nagyobb birtoku nemesség ellen. És mind ezt ally részletességekkel, annyi leirói ügyességgel mint ha csak regényt írának.

Illyen alapokon nyugszik a jelen ministerium fagyos lelketlen politikájának fentartása. És valóban nem rossz számítással olly annyira, hogy ha Kazinczi Gábor, Kovács Lajos a kerületi ülésekben (értsd a színházteri fagyaldát,) félreverik a vészharangokat, a követek sápadtan térnek haza szállásaikra, bezárkóznak lefeküsznek kilencz órákor, a még fejüket is a paplan alá takarják.

Tegnap azt mondták. — A ministerium, legelőbb az abban uralkodó főelem elhatározta, hogy a megajánlott kétszáz ezerből amollyan régi módi osztrák katonaságot fog szerkeztetni, ha török ha szakad. Bevárja a legalkalmasabb pillanatot. Akkor lép fel határozottan midőn valamely külföldi esemény következtében közöttünk a rémulés a legmagasabb fokon fog állani.

Midőn actiánk olly rossz lábón fognak állani, hogy szerencsésnek tartandjuk magunkat, ha csak kivivott alkotmányos szabadságaink közül csak valamit is megtarthatunk.

E pillanat ugy látszik, ha ma tán még nincs jelen, itt lesz a legközelebb jövendőben.

A nemzeti gyűlés roppant többsége mind eddig hallani sem akart arról, hogy a hon megszabadítására felajánlott ifjainkból német katonát gyártsanak.

Ezzel ellenkezőleg a ministerium, Kossutot kivéve, arról nem akar semmit sem hallani, hogy a magyarnak különálló magyar hadserge legyen.

E szerint a ház, s a ministerium között nemzeti lételünk főbiztosítéka felett a legélesbben eltérő véleménykülömbőség uralkodik.

E véleménykülömbőség a legfényesebb napvilágot vet a kormányra s a nemzeti pártra. Kérjük is olvasóinkat hogy midőn e két párt működéseiről ítélni akar, őket ezen piquant szempontból tekintse.

E véleménykülömbőség egyszersmind megmagyaráz, és felvilágosít mindent. Ez a kiinduló pont. Ez áttérjed minden egyebb működéseikre, tegyék ők ezt titokban, vagy nyilvánosan.

E vélemény magyarázza mint értelmezik a mi új szabadságunkat a kormányban, mint értelmezik a talos oldalon. Ebből vonhatunk következtést,

mit remélhetnek, mit várhatnak a kormánytól azok, kik a magyar nemzet teljes függetlenségének barátjai, és mit várhatnak a radical részről.

Osztrák katonai!

Gyönyörű eszme, melly egyenesen oda vezet, hogy idő nap előtt a nemzetnek diplomatische kellelend kimondani, hogy az 1848 III. ezikk nem valóság, mint kimondták a jelen évben ugyan ezt az 1791. cikkre.

Független magyar hadsereg nélkül a legjobb esetben is ez az, mi reánk vár.

Azonban visszatérve cikkünk vezérfonalához a ministerium aligha nem gratulálhat magának, mert egy pár nap mulva kedvének új hadsereg osztrák szellemben leendő szerkesztéséig aligha ki nem viheti.

Mészáros Lázár imádott principalisa, a jámbor Radezki, augusztus 6-kán reggel 10 órákor dicsőségesen visszament Milanóba honnan Marcziusban ebrudon vetteték ki.

E hirre az ötpercentes papírok rohanva mentek felfelé, sokkal jobban mint azon hirre, hogy a pesti táblabíró ministerium megbukott.

A fekete sárga párt villámgyorsasággal organisálja magát, az Aula végre tán ki is fáradhat.

Mennyi boldogító hír, a mi kedves kavénéinkéink, Kazinczi Gábor, s Kovács Lajos malma. Mennyi krampusznak való anyagot lehetend ezekből majd kiegerészni!

Szegény táblabíró nemzet hogy fognak most téged akarsz vagy nem akarsz kétségbe ejteni!

E mellé még az egyetlen possibilis kormány, azon kormány, melly után mást nem is erősítenek meg (!) tettetett sötét arczczal, hermetice bezárt ajtók és ablakok mellett azzal áll elő, hogy ha a ház így és így nem szavaz, ők visszalépnek!

Meglehet, hogy mindezek felibe még egy minoritást törpítő jelenetke is meg fog próbáltatni ha ugyan szükség lesz rá.

A ház roppant trepidatióban a ministeri kívánatra igent fog szavazni. Ez lesz az utolsó szalma szál.

És mind ez miért?

Csak azért mert kifogytunk az időből. Mert a ministerium ügyeinket ugy kezelte, hogy ide jutottunk. Csak azért mert azokat a miket illy lehetőségek ellenében Aprilben és Májusban véghez vihettünk volna, most már nem tehetjük. A ministerium midőn a határokon túl a vész csak közeledőben volt, milliókat érő, és soha vissza nem térő perczeket halált hozó restségben elég lelketlen volt elpazarolni.

A ministerium kiszámítva keveré kártyáit. Az időt mellyben egy bátrabb és a nemzethez hozzá illőbb politica kifejthette volna erejét, üres firkákkal eredménytelen haszontalansággal, s minden kigondolható ámitásokkal egészen felprédálta-

Dicsértette magát, hogy ők a nemzeti függetlenségnek ennyire, és ennyire barátjai.

És ezen firma alatt megtartják a követválasztást. Berukkol a roppant ministerialis többség, elkezdődik az országgyűlés.

Ekkor azonban előmásznak a ministeri tervek ezen a nyilvánosság fényé elől sötétben sarjadt pinczei növények — az olasz ügy, a nevelési rendszerben a jesuitismus, s az ország függetlenné tételében az osztrák szerkezetű hadsereg.

Táblabíró nemzet. A gyümölcsről ismerd meg a fűt, ha már a levelekről, s a virágról nem tudtál ítéletet hozni.

Milly könnyű és kényelmes leendett volna ez előtt három politikát megkezdeni.

A ministerium ezt nem tette, nem tette pedig azért mert nem akarta.

Hogy pedig nem akarta, kiviláglék onnan, mert még ma sem akar semmihez sem kezdeni. A katonai ügyet minden kigondolható álfogásokkal halasztgatja.

Halasztgatja pedig azért, mert fél, hogy a kamara még most határozottan megmarad a mellett, a mit az osztályokban a nagy többség kinyilatkoztatótt.

Kivárjuk az utolsó percet a midőn már a kamra előtt más választás nem lesz mint vagy a ministeriumtól előterjesztett osztrák katonaságba bele egyezni, vagy kétségbe esni.

Különben nem halasztgatná annyira a javaslat tárgyalását valamint nem igen halasztgaták addig, míg az osztályonkénti határozatokból ki nem derült, hogy a kamra a ministerium nemzetmegalázó javaslatát lényegében félre vetette.

E percztől fogva nincs a tergiversationak olyan neme, melyet a ministerium el ne kövessen csak hogy ezen ügyet elhalasztssa.

Tessék már most felgondolni, hogy ha a ministeriumnak eszeágában lett volna egy magyar hadsereg felállítása: mellyik időpercz volt a legalkalmasabb ezt kivinni?

A mult e, vagy a jelen? vagy tán épen az melly a legújabb hírek szerint egy reméltelen perczben bekövetkezhetik?

Bizalom szavazó nép, jer és kérd számon embereidőtől az elpazarlott időt, mellyet e nemzetnek a sors megbecsülhetlen kedvezményé készültre engedett.

Pest, aug. 11.

A Pesti hírlap, melly mint afőle ministerialis journal a kormányi törvényjavaslatok malheureuse bukásaitól fogva, egy kis indigestióban szenved, s az országgyűlési kérdések színvonalán csak néha és keskenyen terepélyíti ki nézeteit, tegnapi számában, félhivatalos korában megszokott negligében belekukkanván a törvényhozás menetébe leginparlamentarisabb eljárást vet az ellenzék szemére; mivel ez a helyett hogy kitűzött elveknek igyekeznek győzelmet szerezni — a ministerek törvényjavaslataiba csak módosításokat törekszik beszúrni; és az ő hibája, hogy az így megszületett törvények aztán anya nélküli gyermekek lesznek.

Már hogy a Pesti hírlap döringházból került lorgnetten keresztül ezek így látszanak — megengedjük: azonban szabadjon nekünk a részrehajlatlanság szempontjából erre egy két észrevétele tenni.

Nem csalódnunk mikor azt állítjuk, hogy a nemzetgyűlés nagyobb része, t. i. a régiebb és újabb táblabírói iskola-ból került megyei spectabilis urak, s a kormány-hivatali névtárban olvasható sleppvivő satehesek magyar gálaruhák helyett egyszerűn felkantározva jelentek meg a képviselői teremben, a kantárok gyepőlőjét a minister urak kezökbe adák, magok nem sokat elmélkedtek, mivelhogy a martiusi napok főtétét még mind ez ideig sem bírván megemészteni a salvus conductusok csendes árnyékában kérdőzniök, s az első magyar kormány nagyméltóságát bámulniök igen jól esett — s ezen foglalkodás cum cacteris paribus minden idejüket igénybe vette.

Nem is sokat törték hát fejököt; hanem az országlásoktól, mint mindenben vezetőiktől lesték az új formákat, mikbe qua-népképviselőknék okvellen betanulniök kelle, elkezdve a premier soiréjaitól usque az országos ülésekig.

A ministerium hibája, ha ő maga a parlamenti térről toto coelo eltérve, a jámbor csoport is utána bandukolt, s a platzon csak a néhány ellenzékiek maradtak.

Avagy lássuk a nevezetesebb tárgyakat, mik ez ülési szak alatt feltűntek; miknek eredményök eddig nem volt ugyan — s ez alkalmasint az ellenzék hibája miatt — a hírlap intrigans sejdítései szerint:

Első volt az olasz ügy.

No hisz itt csak azt kellene állítanunk, hogy ez parlamenti formák közt ment keresztül, s az egész ahoz értő világ orrunk alá kaczagna.

Még csak annyi színe sem volt a parlamentarismusk, hogy az ügynek capacitálás szerzett volna többséget. Korántsem kegyelet s ragaszkodás az előadó minister iránt. Holott ha más szájából hallandótt a magyar alsóház olly indítványt, a szónokot még a teremből is kiüldözte volna.

Hanem két nagy vétek követeltet el ez ügyben a parlamenti formák ellen; — egyik a kormány — másik pártja részéről.

Első, hogy a ministerium a felelősség eszméjét — melly előbb tesz, s aztán számol félrerugva s mintha az az 1848: III t. czikben nem is foglaltatnék, — jövendő eljárásárszavaztatott helyeslést; melly jövendő a körülmények százszerű alakulhatásánál fogva csak isten előtt vala látható.

S ekként összegázolta a felelős parlamenti kormány ideáját, csak azért, hogy magát annak nevezhetvén mikor subscribálni kell, valódiilag felelős ne legyen.

De szintolly bakot lött e dologban a többség, midőn nyilvánított magán meggyőződése ellen szavazott, csupán azért, hogy egykét uri egyének egy kis gefálligkeitet tegyen.

Már hogy ha ebben annyi parlamenti eljárás van mint egy mustár mag, akkor még azt is megengedük, hogy a kancsuka is constitutio.

Más tárgy a nevelés ügye.

Hogy ennek tárgyalásában a ház volt imparlamentaris — ezt nyájas olvasó csak a Pesti hírlap után gondolhatod, hanem hogy az illető minister,

Peel vagy más parlamentarist ministertől annyira járt mint Buda Pekingtől, az — bár abból nem olvashatod — tagadhatatlan.

Először is a cultus úr olly törvényjavaslatot terjesztett a ház elébe, melly — mint maga kimondá, privat meggyőződésével ellenkezik, de mint minister előtt hasznos és czélosnak, sőt egyedül kivihetőnek látszik.

Már hisz a patvar vigye el azt a parlamenti formát — hogy az azt parancsolná, miszerint mihelyt az ember ministerré lesz, meggyőződésével de lege mindig ellenkezőt cselekedjék azt ha csak a Pesti hírlap rapsodiái közt nem — egybűt bizonyosan nem olvassuk.

Szerencse hogy a tábla nagyobb része még nem volt (csak reményleni) minister, s így a törvényjavaslat privat meggyőződés-szempontból bíraltatott meg, s így fainal el is bukott.

Hanem a Pesti hírlap abban látja az imparlamentarismust, miszerint az ellenzék csak módosításokat akart közbeszúrni — nem pedig főelvnek győzelmet kivivni.

Már hiszen ha ő szerinte a népnevelés dolgában a közös vagy hitfelekezeti iskolázás csak mellékés módosítás — hagyján! legyen az ő boldog hite szerint. Hanem hogy így főelv aztán mi lesz? — talán a kézi könyvek 8- vagy 16-od rétbeni nyomtatása, vagy a tanító rendes borotválkozása, vagy mi más? még csak nem is képzelhetjük.

Másik nagy vétek a palamenti formák ellen, miszerint a minister, bár javalata legfőbb elvében megbukott tárczáját épen úgy megtartá — mintha az legalább is tíz bizalom szavazó deputatiot eredményezett volna.

Hiába! az a kétféle vélemény leghathatósabb szer a tárczák megtérthetására. Ha a hivatalos meggyőződés elbukik, a magánosé lesz a győzelem, s az egész csak annyi változást szül, hogy a minister úr privat véleményét a ház — hivatalossá emeli.

Elevenité fel e kérdést ismét a jobboldal, miután szavazással be volt fejezve, s ezzel mennyire megtartá a parlamenti formákat — szőgyeneljük megemlíteni.

Mit szóljunk a hadügyi javaslatra?

Az teljesen úgy járt a parlamentarist vitatások által — mint a boldogtalan elítelt — a kaszatómlóc kései közt — még csak két bordája sem maradt egymás mellett.

A Pesti hírlap azon vádja — hogy az ellenzék csak egy kis módosítást akart beszúrni a törvénybe, nem pedig egészen új alapokon kidolgozottat projectált — ez alkalomnál karóba ugrott.

A kis módosítás semmi nem egyéb lévén, mint a hadseregnek nem osztrák, hanem magyar lábra leendő állítása.

De általában ki azon két törvényjavaslatot egyformának látja — csekély módosítással — bár te légy az ő Pesti hírlap — kalapot emelünk előtted, autos epha, te mondád uram, hanem nem tudom kivel beszélék.

A főelvet támadá meg itt az ellenzék, s keresztül is vitte véleményét, és ez nagyon is parlamentarist eljárás volt.

Hanem hogy az illető minister úr erre csak annyit mondott: auch gut, wir werden sehen — a clenodiumokat pedig azaz a tárczáját a hivattalal

együtt tovább is zsebében megtartá, — az ily parlamenti kormányizmus ma már legfeljebb csak Chinában megy.

És aztán hogy ezen példából — a tábla azon része, melly mindent csak a ministerektől vár és nyer — mit? és mint? abstrahálhatott a parlamenti eljárásra nézve magának, — azt kiki képviselheti.

Bizony jobb lett volna hallgatni a hírlapnak, a helyett, hogy egy nagy tükört állít a háza elébe, hogy lásson benne minisztereket, kik nem képviselnek saját véleményét, kik meggyőződésüket a házáról függesztik fel — s még megbukott javaslataikkal is tárczájukat akarják vastagítani.

Igy még négy özönviz, s legalább tíz revolutio kell, míg megtanulják a miniszteri férfiak, hogy egy országnak minden körébe tartozó tárgyról erős meggyőződéssel kell bírnia — mert

A miniszter s a ház többségének véleménye mint tüzkő és aczél állnak egymás mellett, és ha az összetűzés erős, a tüzkő szétpatlog, s szikrái a tárczát tönkre emésztik.

A felelős miniszter többséget szerez véleményének, vagy leköszön, de meggyőződését tisztelekaptára soha sem üti.

Mert ki igazán felelni akar — azt csak saját valódi meggyőződéséről teheti.

Hogy az így született törvények anyanélküli gyermekek lesznek az igaz; ámde ennek nem az lesz e oka, ki mostohául vállalkozva az édes anyának helyet engedni nem akar? — megmondhatjuk.

Tessék megnézni Francz- és Angolországot.

A Pesti hírlapnak pedig köszönjük, hogy megmutatott: — ki és miként forgatta fel nálunk a parlamenti formákat.

Berkes.

Pest, augusztus 10-én 1848.

Felszabadultunk a Metternich-kompánia alól, s kaptuk a Battyáni-ministeriumot. Erre ugyan elmondhatni, hogy „eben gubát.”

Amaz tettejücl törekedett veztünkre, emez tétlenségével fogja veztünköt okozni. Mi haszna, hogy a mód különböző? az eredmény egy.

Imaméron nyíldogálnak azon boldog ábrándozók szemei, kik nem csak hogy biztak e miniszteriumban, de sőt azt állították, hogy egyes egyedül csak ez az, melly a hazát megmenteni képes. Gyönyörűségesen meg fogják menteni!

Ország-világ tudja, hogyan vélekedtem én e miniszteriumról mintgyárt eleinte, (hogy e véleményemet ki mertem már akkor mondani: jó nevem hívét, mellyet évek folytán szerztem, elvesztettem néhány nap alatt) most pedig egyenesen azt mondom, hogy ez a miniszterium az, melly legbizonyosabban eltemet bennünket.

Ió pacant zengett az ország, midőn az első magyar miniszterium névsorát meglátta, én pedig megcsóváltam fejemet azon, hogy a magyar ember mindig fölkeltekor szokta dicsérni a napot, be nem várván annak lementét.

És azt gondolám: ezek mind egy szálíg derék emberek, talán mint mint miniszterek is azok

lesznek, de csak talán . . . Ők azon kornak gyermekei, melly már meghalt: a beszéd, a szónoklat koráé; ebben űk első voltak, de vajon nem lesznek-e az új korban, a tettek korában az utolsók? mert a kettő között oly nagy a különbség, hogy vagy egészen új emberek kellene hozzá, vagy a régieknek egészen újja kell születniök, és ez nagy ritkaság. Csak egy phoenix volt a világon, az is régen volt; tán nem is igaz. Abból, hogy űk a szónoklat mesterei, egyáltalában nem következik az, hogy mesterei lesznek a tetteknek is. A timár kikészíti a bört, de a kikészített börtből más mesterember csinál csizmát.

Igy gondolkoztam körülbelül a miniszteriumról, midőn az megszületett. Alig élt néhány napot, s én fölköz vágtam kalapomat s a miniszterium iránti minden hitemet és bizalmamat. Azt mondták ugyan, hogy még gyermek, tehát várakozzunk egy keveset, de ez engem meg nem nyugtatott. Hercules már bölcséjében kigyókat szaggatott szét, s nekünk ha valaha, úgy most van Herculesekre szükségünk.

Bekövetkezett május 10-ke, a budai vérengzés, (mellynek elkövetői, közbevetőleg mondvá, maig büntetlenül fűtyülnek,) ott a miniszteriumnak ugyszólván szeme láttára kaszabolták az embereket . . . már ekkor nem tartóztalhattam magamat, fölugrottam a muzeum udvarán a tribünre, és veszett dühömben elkiáltottam a nemzet színe előtt, hogy én e miniszteriumra nem a hazát, de egy magamat, sőt a kutyámat sem bizám.

Nyugott lelkiállapotban bizonyosan más szavakkal fejeztem volna ki magamat, de az értelme végre is csak ez lett volna.

Ezen szavaimra dühbe jött az ország, és szép fényes nevetet pocsóttába dobták, és meggázolták. Én fájdalommal ugyan, de még is mosolyogtam, mert tudtam, hogy ugyanazok az emberek, kik rá tapostak nevemre, föl fogják azt venni a sírból, és szépen letörölgetik róla a meg nem érdemelt szennyet.

S íme már ott vagyunk, hogy azt mondogatják: Petőfinek még sem volt egészen igazságtalansága. És ne adja isten, de maholnap ott leszünk, hogy azt fogják mondani: Petőfinek tökéletesen igaza volt!

Napról napra mindinkább látván, hogy a miniszterium olyan, mint a bekötött szemű, hátrakötött kezű és vasravert lábú ember, minden reményemet egybe helyeztem, a nemzetgyűlésbe.

Mit nem vártam én a nemzetgyűléstől! soha ennél nagyobb szerű reményeim nem voltak, és soha sem csalókoztam oly csufondárosan, mint e nemzetgyűlésben!

Uramfia, fölküldi űket egy fölédredett, fölleskült, tettevagyó, tettekész nemzet, és űk itt nyámognak itt czammognak, mint valami inaszakadt invalidus; kávéházi pipafűstös unalmokból, és egykedvűségökből csak akkor pattannak ki, akkor jönnek tűzbe, ha nem az ellenséget, hanem egymást kell marniök, és végre is megérjük, hogy szöröstul-böröstul elnyelik, a törpe minoritást . . . szájok ugyan elég nagy erre. A rácz fene eszi az ország lábát s maholnap a szívébe harap, és az a fű még erdőben és mezőn van, mellyet majd a patikába kell vinni, hogy ott orvosságot csináljanak belőle. Egy hó-

napja, hogy megajánlották nagy hűhóval a 200,000 katonát, s azóta ez ügyben egy árva kurjantást sem tettek, mintha az ellenség még most készítené a Ganges vizén a hidat, mellyen át hozzánk fog gyalogolni!

Déli Magyarországnak zsákra rakják a lenyírszalt magyar fejeket, éjszaki és keleti Magyarországot ki kezessedik? es ki kezessedik nyugaton Auszriáért, mellynek alattomos keze szennye eddig is mindenütt látszik?

Egyszerre csak azon vesszük észre magunkat, hogy nem két, hanem négy tűz közé szorultunk, és alig van annyi fecskedőnk, a mennyivel egy égő gyufát el tudnánk oltani, és még is a helyett, hogy állítanak nyakrafőre, ha a pokol lenekéből is a pénz és katonát, magok játszanak katonásdit, vagdalkoznak egymás hőzött mint a paréj közt a gyerekek. Tanakodnak theologiáról, paedagogiáról, és az ördög tudja miféle iárról. Elhagyhatnátok most azt a nevelést, mikor azt sem tudjuk, lesz-e kit nevelni, vagy sem?

De a legszebb az, hogy űk a népet, mellynek űk képviselői, oly éretlennek, butának tartják. Végső argumentumok mindenre az, hogy hja a nép még ilyen meg olyan éretlen. Köszönend meg ezt képviselőidnek, nép. Én megvallom, egészen másformának ismerem a népet, s éretlenségének legfőbb egy példáját tudom azt, hogy ilyen képviselőket választott.

Hannm a legszebbnél is szebb az, hogy űk, kik azért vannak összeküldve, hogy a magyar nemzetet kiemeljék a régi fertőből, e helyett még egy új gyalázatot csapnak a képéhez: megajánlják a segítséget Auszriának Olaszország ellen s ezzel magok zárják be előttünk az ajtót, mellyen Europa nemesebb nemzetének rokonérzelme jött volna be hozzánk. Most már jön el az idő, midőn a magunk emberségéből, a mi könnyen megeshetik, nem birunk kigázolni a bajból, s forduljunk segítségért ama nemzetekhez, majd azt fogják mondani: menjetek a pokolba, a hová valók vagytok, ki kezet emeltetek a szent szabadságra, midőn Europa, sőt ti magatok is küzdöttetek érte!

Ezt fogják mondani, s kilöknek bennünket az antichambreba, hol majd aztán magyarázhatjuk az inasoknak a pragmatica sanctiót. —

Innenonnan ezer esztendeje, hogy e földre az első cseppek hullottak ama vérből, melly ezt Magyarországnak keresztelte.

Ezer esztendő óta sokszor volt már a magyar nemzet kutyául, de nem hiszem, hogy valaha kutyábbul lett volna, mint jelenleg van.

Maholnap már én is kétségbeesem, én! . . . pedig akkor aztán jó éjszakát, mert én a legutolsó vagyok azok közt, kiket a balsors kétségbe ejteni képes.

Akkor ha küzdünk, nem azért küzdünk többé, hogy Magyarország ismét fölemelje fejét, hanem csak azért, hogy ha már élni nem tudunk hecsütletesen, legalább halálunk legyen becsületes.

Irtóztató!

Azért szenvedtünk hát ezer esztendeig, azért izzadtunk könnyeket és sírtunk vért, azért botorkáztunk át keservesen a középkor hosszú éjén, hogy midőn virad végre, mi fáradtan újultan roskadjunk össze az útfélen, hogy a nemzetek bajnátának első sugárai oda foóddjanak Magyarországnak homlokára halotti koszorú gyanánt!

Tenni fogunk végre, de tenni és meghalni egyszerre . . . tettünk az emlékkő lesz sirhalunk előtt. A világ nem tudta, hogy élünk, csak azt fogja tudni, hogy meghaltunk!

Szomorú, szomorú. És pedig így lesz, ha a nemzet minélelőbb föl nem serken, s ki nem ragadja kormányát és képviselői kezéből azon hatalmat, mellyet nekik jó hiszemben átadt, s melylyel azok részint nem tudnak élni, részint rútul visszaélnak.

Petőfi Sándor.

— Reaction des Spiegels! olvasá mult napokban egy valaki a Redaction des Spiegels helyett. Gut gebrüllt Löwe!

— A nemzeti gyűlésben Pázmándi módosítása felett névszerénti szavazás történn, Méhes Samu az ülésben nem volt jelen, de helyette szózatolt egy más hang, mellynek ha testet öltethetett volna magára, csakugyan lángra kelte pirulni e botrányos merészségeért. Derék alelnökünk Pálfi megösméré a paklirozott hangot s ujra felszólítatá Méhest, de a hang nem szólt másodszer. Ez olly szemtelen fogás volt, milly parlamentben még nem történt. — Nevezetes volt még e szavazás annyiban is, hogy az igent épp olly lassan mondák el a Pázmándi javaslat pártolói, mint a szemérmes mennyasszony az ol-tár előtt.

Csernátoni.

H I R D E T É S E K.

Nyilatkozat.

Tisztelve szeretett őrnagyunk Nádasy Sándor úr ellen már ismételt, — a szabad sajtó nem leglovagiasabb használatával, — alaptalan gyanúsítások és vádak egy némellyek által a hírlapok útján emeltetvén, — mi, kik e tárgyba beavatva vagyunk, nem annyira kedvelt őrnagyunk tisztábbnál tisztább jelleme védelmére, mint inkább a panaszos ügynek tökéletes napfényre való hozatalára, köteleességünknek ismerjük kijelenteni: — hogy némelly gyalogsági őrvitéz társainknak az iránt nyilvánított panaszokadásuk, mintha őrnagyunk azt jelentette volna ki, hogy azon lovassági őrvitézeket, kik ismételt megintés után is vonakodnának szolgálatjaikat teljesíteni, a hadi parancsnokságnak feladandja, hogy a lovassági őrseregből kitörültetvén, a gyalogság közzé soroltassanak, — a legnagyobb félreértésnek szüleménye, — mert hasonlót nem őrnagy úr, határozott, hanem ez a legutóbbi törvényünk természetes kifolyása. — Azon törvény a szükséges tulajdonokkal bíró honpolgárokat kivétel nélkül őrsereg szolgálatra kötelezi; — történt pedig, hogy többen minden szükséges felszerelési kellékek nélkül, azon pusztá ürügy alatt, mintha a lovas őrsereg tagjai volnának, sem itt, sem a gyalog őrseregben szolgálatot nem tevének, s így a törvény világos rendelkezését kijátszván, a szolgálatot tevő szorgalmas polgár terheit szaporíták, a dolog illy állásban, midőn törvény arra létezik, hogy a szükséges tulajdonokkal bíró polgárnak nemzetörnek lenni kellek, — de arra hogy a nemzetör lovat is tartani köteles legyen törvény hiányzik, — akkor ezen törvénynek a nélkül, hogy gyalogsági őrvitéz társainkat legkevésbé is sérteni akartuk volna, — igen termé-

szetes következménye, hogy az olyan egyén, ki mint lovas, — minthogy erre kötelezni senkit sem lehet, — szolgálatot tenni vonakodik, a hatóság által arra szorítottassék, — a mit e részben a törvény rendel. —

Hogy ezáltal a gyalogságon felsőbbiséget kívánnánk gyakorolni, ezt a ki méltányos, bizonyosan állítani nem fogja.

Schumajer úr fájlalja: hogy osztályunk főorvosa nem lett, s ezt ismét Nádasy őrnagyunknak tulajdonítja, — elég legyen Schumajer úrnak kinyilatkoztatnunk: — hogy mi az őrseregben mindnyájan egyenlők vagyunk, és annak van a legszebb czime, ki mint honpolgár a legtöbb érdemekkel dicsekedhetik, végre — a többség választ, és annak határozatán nyugodjunk meg, — s miután főorvosunknak már nevével fogva is orvostanárnak lenni kellek, elégedjen meg polgártárs úr orvosi hivatalával, melly nem Nádasy őrnagy úr akaratának, hanem egyedül a közbizodalomnak, — úgy mint derék főorvosunknak elválasztása eredménye volt.

Papaffy nemzetör nemtelen kifakadásaira: hogy derék őrnagyunk védőleg feleljen, közgyűlésünk érdemesnek nem tartotta. —

Nem köszönhetjük eléggé a ministeriumnak szerencsés választását, hogy Nádasy Sándor urat, ki e rövid idő alatt tiszteletünket és bizodalomunkat annyira kivívá, őrnagyunkká nevezé, — legycnek e honnak minél számosabb hasonló lelkes jóérzésű és humánus őrnagyai!!

Midőn ezeket felvilágosításul megjegyeznők azon hazafüi kebelből származott óhajításainkat fejezzük ki, vajha az egyetértésre annyira szükséges mostani időkben inkább összetartanánk, — alaptalan gyanúsításokkal felhagynánk, és az annyi küzdelemmel kivívott szabad sajtó használatával czélszerűbben élni iparkodnánk, — mert vajmi könnyű a legjobbérzésű barátinkat is tőlünk elidegeníteni, és vajmi nehéz az elidegenítetteket ismét visszanyerni, — tekintsük az ügyet, a mindennél forróbban szeretett hazát, és ne személyeskedjünk. —

A pesti lovas-őrsereg 1848-ik évi augusztus hó 9-ik napján tartott közgyűlése határozatából.

Osztald testvérek,

a Józseftéren,

ajánlják a **nemzeti őrsereg** számára szabály szerinti kész munkáikat, mint: lovaskardokat, lószerszám és kardszijra való Alpacca-fém-vaszatokat — gyalogsági aczélkardokat; gombokat Alpaccafém- és összetételből, csákóra vagy töltestárczára való cimereket.

NB. Ugyanitt lesznek legközelebbi alkalommal töltestárcza-, kard-, és közönséges megvágásruyokra való szijak is kaphatók.

Singer Ignác és társ

újan nyitott férfiruhatárában, nagyhidútcza 9 számú Haris-főle házban kész

nemzeti egyenruhák,

mint: buzavirág-kék atilák, szürke posztó- vagy toskingnadrággal együtt 16—18 pf.

szürke köpenyek

pedig 7—8 pfjávali jutányos áron kaphatók.

Hasonló öltözetek elkészítése vagy szállítása megrendelés útján egész századok számára is a leggyorsabban eszközöltetik.

V á c z o n

baráttéren a 10. számú egész ház jövő sz. Mihály-napra kiadandó, melly áll 7 szobából (ezek közt öt ki van festve), 2 konyrából; egy kis és egy 800 akóra való pinczából és egy házi nagy kocsiszínből; továbbá 8 darab marhára való istállóból, 2 kamarából, sertésótlakból, 4 padlás-, nagy-udvar-és egy kis kertből az utcára. Ez iránt a fennevezett házban értekezhetai.

Magyar köz-zépp. vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik Majus 20-tól Augusztus végeig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat	reggeli 6 órak.
" " " " " " " " " " " "	tehervonat délben 11 ó. 45 p.
" " " " " " " " " " " "	személyvonat délután 2 óra.
Szolnokból Pestre.	Tehervonat reggeli 3 óra 45 percz.
" " " " " " " " " " " "	Személyvonat reggeli 6 óra 25 perczkor.
" " " " " " " " " " " "	Személyvonat délután 2 óra 15 perczkor.
Pestről Vác felé reggel	6 óra 30 percz.
" " " " " " " " " " " "	délután 2 óra 30 "
" " " " " " " " " " " "	" 5 " 30 "
Váczról Pest felé reggel	8 órakor
" " " " " " " " " " " "	délután 4 "
" " " " " " " " " " " "	" 7 "

A magyar középponti vasut igazgatósága által.

Megjelenik e lap **MINDEN ESTE**. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. **EGYES SZÁM** ára 3 kr. pp.

Felelős szerkesztő Pálfi Albert. — Nyomtatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.